

Magne Lindholm:

Den herskende klasse

Klassekampen "I dag" 18.02.2005

Jeg har alltid ment at kongelige personer skal få gifte seg med hvem de vil.

Menneskerettighetene må gjelde uansett stand. Men kongelige giftermål kan også brukes som en slags sosiologisk indikatorer. De viser hvor makta ligger til enhver tid, for de kongelige gifter seg alltid inn i den herskende klasse.

La oss ta det moderne Norge fra begynnelsen: Da prins Carl ble valgt og omdøpt til Kong Haakon i 1905, var det ikke minst fordi han var i slekt med den russiske tsar, og gift med datter av den britiske kongen. Altså tidas verste enevoldshersker pluss epokens mest aggressive imperialist. I 1905 var utenrikspolitikken noe statsoverhoder drev med i familieselskap, og for å slippe intervensjon i lille Norge var det greit at kongen var i slekt med de største bøllene. Sønnen Olav gikk også flittig i familieselskap, og giftet seg med en kusine fra Sverige.

Fantasi var aldri hans sterkeste side.

Da Sonja kom inn i bildet må det ha skjedd noe med maktforholdene i Norge. Som kjent stammer hun fra handelsborgerskapet på Oslos vestkant. Men det var ikke pengene kongehuset trengte, slik som da eneveldet ble innført i 1660. Det norske kongehuset har aksjer i haugevis, men manglet kulturell kapital. Sonja besørgte en solid høykulturell innsprøyting, og fikk viftet frisk luft inn i et trist slott drevet av eldre enkemenn med offisersbakgrunn.

I dag er enda tydeligere enn den gang at den herskende klasse i Norge bestyrer det symbolske felt. Begge kongebarna har gått inn i solide allianser med medieindustrien, og praktiserer som opphøyde performanceartister. Som alle vet er Mette Marit et utmerket menneske, som har overtatt sin manns sunne interesser og tatt etterutdanning i voksen alder.

Den pene tannstillingen (et must i fjernsynsalderen) har hun arvet av sin far, medieklovn, som er kjent fordi han er kjent, fordi hun er kjent. Han eier riktignok ikke folkeskikk, men det kan han sikkert lære av sin venn Sputnik, som også har en aldeles utmerket kone. (Det var egentlig ikke ved dette sluttpoenget denne petiten var tenkt å havne, men det ser ut til at det var uunngåelig.) For å si det litt mer høytidelig: Så langt har de første hundre år av det frie Norges ærefulle historie brakt oss. Det er bare å begynne feiringen!